

Де ж ти, Хмелю

Борис Олійник

Хмара грізно суне за Бориспіль.
Темна тиша опада в лиман...
Де ж ти, Хмелю,
де ж ти забарився, –
Богом нам дарований Богдан?

Чи забрів по славі до зовиці,
Чи забравсь по старості на піч, –
Де б не був ти, Хмелю,
озовися,
Доки нам ще не одбило річ.

Обступає душі наші грішні
Кредиторів нещадимий стан...
Хто, Богдане,
володіє грішми –
Той тепера в Україні пан.

Потойсвітнім страхоліссям дише
Сиза туча
з неба до низів...
Гей, вертайся, гетьмане,
скоріше,
Заки грім нам дух не поразив!

Бо вже наша старшина вельможна,
Честь і вклади збувши за кордон,
Натякає здалеку:
“А може,
Так воно й судилось іспокон?”

Облягає Київ
різнолиця
Сарана із чотирьох сторін.
Як здамо, Зиновію, столицю, –
Хто ж замовить
поминальний дзвін?

А ми пієм гучно:
“Ще не вмерла...”
І собі доводим:
таки ж ні!
Та ізнов долаємо Говерлу
Всім собором,
ще й при знамені.

І вже так стискаємо держало,
Що незмога й глянуть догори:
Чи, бува, на прапорі державнім
Ще не помінялись кольори?

Гей, вертайся, Хмелю,
доки світу,
Бо чомусь не йде із голови
Щось немовби
про варшавське сміття,
Щось як начебто
про грязь Москви...

Так Варшава ж замела в оселі,
І Москву підметено зело...
То вертайся чимскоріше,
Хмелю,
Доки нас під когось не звело,

Щоб потому плакати і ридати,
Сипати на лисини золи,
Що, мовляв,
трикляті супостати
Нас ізнов у ярма запрягли.

...Хмара встала
з висі до пониззя,
Темна тиша впала на лиман.
Де ж ти в трясці,
Хмелю,
забарився, -
Богом нам дарований Богдан?!